ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **V. T.,** zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, Poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, ze dne 18. 5. 2015, č. j. 60 Az 5/2013 – 127,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce – advokátovi Mgr. Marku Čechovskému - **se určuje** na odměně za zastupování v řízení o kasační stížnosti a na náhradě hotových výdajů částka 4.114 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce V. T. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni, ze dne 18. 5. 2015, č. j. 60 Az 5/2013 – 127, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. OAM-1-306/VL-10-K01-R3-2007, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v napadeném rozsudku uzavřel, že žalovaný nepostupoval v rozporu s ust. § 68 odst. 2 (ve spojení s ust. § 18 odst. 2 věty druhé) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), protože žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v České republice trvalé bydliště, nýbrž pouze místo hlášeného pobytu. O identifikaci žalobce nejsou žádné pochybnosti. Není ani pochyb o tom, že žalovaný rozhodoval jako věcně a místně příslušný správní orgán, proto absence kompetenčního ustanovení ve výroku rozhodnutí nemůže mít vliv na zákonnost rozhodování. Žalobce nezmiňoval, že by se v zemi původu snažil realizovat sám či ve spojení s jinými osobami jakékoliv z politických práv, resp. svobod. Rovněž netvrdil, že by vyvíjel politické aktivity. Za ty nelze považovat uplatňování právních prostředků matky žalobce. Nadto sám žalobce nevyvíjel ani takovéto aktivity. Absentovaly tak podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nátlak policistů spojoval výhradně se snahou dosáhnout stažení žalob. Chybí tak azylově relevantní důvody obav z pronásledování. Nelze ani dovodit, že by žalobce byl diskriminován z důvodu pohlaví, národnosti, rasy, náboženství, příslušnosti k sociální skupině či pro své politické přesvědčení. Nemá oporu v provedeném dokazování tvrzení, že se svých práv nedomohla ani matka žalobce. V zemi původu vyhrála některé soudní spory a jiné byly ještě pravomocně neskončené. Sám žalobce si na postup policejních orgánů nestěžoval vůbec. Z pouhých výhrůžek některých příslušníků policejních orgánů ještě nelze dovodit, že by státní moc v zemi původu byla zcela paralyzována a v rukou soukromých osob. Žalobce se ani nepokusil přestěhovat do jiné oblasti země původu, přestože tato možnost existuje. I proti postupu prokuratury lze uplatnit stížnost a po zemi lze cestovat i bez vědomí státních orgánů. Žalobce tedy nevyčerpal právní prostředky ochrany v zemi původu. Žádosti nelze tudíž vyhovět na základě ust. § 2 odst. 10 písm. b) zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, přičemž byla také odstraněna i dříve soudem vytýkaná pochybení. Postup švýcarských orgánů je odůvodněn ryze zdravotním stavem matky žalobce, tudíž jej nelze na žalobce vztahovat. Žalovaný vyjádření žalobce citoval a uvedl, proč nepřihlížel k jednotlivým jím předkládaným internetovým článkům. Pokud jde o podání datované dny 13. 5. 2014, popř. 19. 5. 2014, soud vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným je přezkoumatelné, individualizované a odpovídající zásadám logiky. Popisované potíže rodiny žalobce nejsou zvláštního zřetele hodnými důvody pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se zabýval i možnými důsledky návratu žalobce do vlasti. Nebyla ani shledána hrozba nebezpečí vážné újmy. V případě žalobce je reálné vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny. Nelze dovodit, že by mu hrozilo pronásledování i po přestěhování, neboť se jednalo o pochybení jednotlivých policejních úředníků, kteří se obávali postihu v případě vítězství žalobce a jeho matky. K žalobnímu bodu týkajícího se konfliktu na Ukrajině soud připomenul, že správní soud přezkoumává skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Nadto nelze přehlédnout i zmírnění napětí na Ukrajině. Krajský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel") v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

pokračování

Stěžovatel především namítl, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný. Ve správním řízení bylo porušeno ust. § 3 správního řádu, když správní orgán nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V důsledku toho byly porušeny i zásady obsažené v ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Krajský soud ignoroval namítané podstatné skutečnosti a omezil se na odkazy směrem k napadenému rozhodnutí správního orgánu, které však byl povinen přezkoumat. Výrok správního rozhodnutí je také nedostatečně konkrétní. Stěžovatel nebyl ani identifikován údaji dle ust. § 18 odst. 2 správního řádu. Stejně tak absentuje uvedení kompetenčních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Byla též nedostatečně posouzena možnost udělení azylu dle ust. § 14a zákona o azylu. Se závěry správního orgánu a soudu nelze souhlasit s ohledem na pronásledování ze strany policejních složek a probíhající válku. Situace na Ukrajině není zřetelně klidnější. Závěr o uklidnění situace rovněž nevychází z aktuálních informací. Stěžovateli také hrozí odvod do armády. Jsou proto splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 28/2008 - 61. Otázka hrozící vážné újmy nebyla správním orgánem ani soudem náležitě posouzena, čímž tyto orgány zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Zpráva Freedom House potvrzuje korupci, autocenzuru, útisk opozice a perzekuci jejích představitelů. Ukrajina se stala jediným státem, který ignoroval rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. V poslední době je pozorován nárůst mučení ze strany policie. Hrozba mučení ze strany orgánů veřejné moci je tedy více než reálná. Totéž potvrzuje Zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv pro roky 2011 a 2012, která uvádí týrání vazebně stíhaných, zkorumpovaný justiční systém, zneužívání pravomoci policejními orgány, diskriminaci, šikanu a absenci trestního stíhání veřejně činných osob. Velkým problémem je porušování domovní svobody ze strany státních orgánů, což je rovněž případ stěžovatele. Totožné závěry plynou ze zprávy Amnesty International. Není podstatné, jestli formálně lze nějakou stížnost (vnitrostátní prostředek ochrany) podat, ale jak je s takovou stížností naloženo. Rodina stěžovatele se neúspěšně pokoušela domoci vnitrostátně ochrany proti perzekuci ze strany policie. Přesídlení v rámci Ukrajiny není tak lehké. Pokud se občan Ukrajiny chce přestěhovat do jiné oblasti, musí se nejprve ve svém domovském regionu ohlásit z trvalého pobytu. Takové odhlášení probíhá na policii. Na té samé policii, jejíž příslušníci vyhrožují matce stěžovatele a jemu samému likvidací. Při odhlášení musí rovněž nahlásit své nové bydliště. Pro policisty by tak nebylo moc složité stěžovatele kdykoliv navštívit. Představa, že v novém působišti se dovolá ochrany tamních policejních orgánu před jinými policejními orgány je zcela absurdní. Důkazy svědčící pro důvodnost žádosti stěžovatele správní orgán bez zjevného důvodu ignoruje. Krajský soud pak konstatuje, že posouzení správních orgánů je dostatečné, aniž by se námitkami stěžovatele uvedenými v doplnění žaloby náležitě zabýval.

Dále stěžovatel namítl, že pokud měl žalovaný málo informací, je tomu tak vinou nedostatečně zjištěného stavu věci. Stěžovatel dostatečně vyložil důvod své obavy. Že se nejedná o planá slova je potvrzeno rozsudkem Federálního správního soudu ze dne 11. 4. 2013, který se týká žádosti matky stěžovatele. Té byla udělena mezinárodní ochrana z důvodu zdravotního stavu, který však vyplývá přímo z traumat prožitých na Ukrajině. To ukazuje na to, jak závažné problémy měla rodina v domovské vlasti. S odkazem na Příručku Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky OSN z roku 1992 stěžovatel dodal, že závěr krajského soudu je nepodložený. Správní orgán i soud odmítli přispět ke zjištění

skutkového stavu. Pokud by uváděné skutečnosti neosvědčovaly důvodnost přiznání azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, pak by odůvodňovaly přiznání humanitárního azylu. Krajský soud konstatuje, že závěry správního orgánu o neexistenci důvodů pro uložení doplňkové ochrany jsou přesvědčivé a odůvodněné, ale kde je nějaké posouzení ze strany soudu, který vůbec opomíjí hodnotit prokázané skutečnosti. Vyhrožování ze strany policie, ať již jemu nebo jeho matce, bylo motivováno podáním stížnosti Evropskému soudu pro lidská práva. Důvody podání této stížnosti nebyly pouze ekonomické, matka stěžovatele poukazovala rovněž na korupční praktiky ukrajinské policie, stejně jako na celkovou nefunkčnost systému. I takto vyjádřený názor lze považovat za projev jistého politického názoru. Uplatňování politických práv neznamená, že by musel být politicky činný, či členem politické strany. Mezi politická práva je řazeno např. právo petiční, právo shromažďovací, stejně jako svoboda projevu a právo na informace. Stěžovatel poukazoval na to, že jeho rodina je pronásledována pro to, že jeho matka se obrátila na Evropský soud pro lidská práva. Stejně tak poukazoval na nemožnost domoci se spravedlnosti a získat potřebné informace od orgánů státní správy. Ve vztahu k tomuto politickému právu správní orgán ani soud nezaujal žádné stanovisko. Podstatná je individualizace ve vztahu k osobě stěžovatele, která provedena nebyla. I kdyby policie fungovala obecně normálně, může ve vztahu ke konkrétní osobě vyjadřovat jistou míru útisku. Stěžovatel v této otázce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004 – 81. V důsledku jednání matky stěžovatele byl postižen sám stěžovatel, jehož si začala policie více všímat a tlačit na něj. V případě návratu na Ukrajinu lze očekávat pokračování takového jednání. Nelze odkázat na možnost vyhledání vnitrostátní ochrany, ale je nutné se zabývat tím, jakou má takové podání šanci na úspěch. Jak správní orgán, tak soud se vůbec nezabývají tím, jak skutečně tyto instituty na Ukrajině fungují. Realita je zcela opačná, což stěžovatel doložil konkrétními důkazy, které však soud ani správní orgán nevzali v úvahu. Správní orgán měl již v průběhu pohovoru jasno, jak rozhodne. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 6 Azs 23/2012 – 30 konstatoval, že není přesvědčen o nedodržení stěžovatelovy povinnosti vyčerpat (účinné) prostředky vnitrostátní ochrany před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Navíc stěžovatelův syn i manželka mají v České republice povolen trvalý pobyt a nikoliv pobyt dlouhodobý. Stěžovatel (i jeho manželka) zde pracují a nikdy nežádali dávky ani hmotnou pomoc. Jeho rodnou řečí je ruský jazyk, přičemž v některých částech Ukrajiny jsou rusky mluvící občané považováni za separatisty a hrozí jim i smrt. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, popřípadě zrušil i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému.

Žalovaný především uvedl, že jeho rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu, a odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Probíhajícími ozbrojenými střety není zasaženo celé území Ukrajiny, a lze tudíž hledat bezpečí v jiných oblastech země. Napadený rozsudek je správný, zákonný a přezkoumatelný. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost, nebo zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve zjišťoval, zda kasační stížnost splňuje požadavek na ni kladený v ust. § 104a s. ř. s., tedy že svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. V případě, že by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti, a tudíž

výkladu pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (č. 933/2006 Sb.NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Dle tohoto usnesení je kasační stížnost přípustná: 1) ohledně právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) ohledně právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny odlišně, 3) v případě potřeby změnit výklad určité právní otázky dosud řešené správními soudy jednotně (tzv. judikaturní odklon) a 4) v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí správního soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

V daném případě je sporná mimo jiné otázka dostatečné identifikace žadatele o mezinárodní ochranu v rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany či otázka možnosti vnitřního přesídlení v případě pronásledování ze strany příslušníků policie. Tyto právní otázky dosud nebyly plně řešeny předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho důvodu, že krajský soud „náležitě“ neposoudil žalobní námitky, respektive rozhodné otázky, jako například hrozbu vážné újmy. Tato námitka není důvodná.

Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na http://nalus.usoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb.NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud na všechny žalobní námitky reagoval, hodnotil existenci pronásledování stěžovatele, respektive hrozbu jeho pronásledování, vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany, možnost vnitřního přesídlení i nebezpečí vážné újmy, přičemž přihlédl ke všem skutkovým okolnostem, které v řízení vyšly najevo. Není pravdou, že by ignoroval podstatné skutečnosti či navrhované důkazy. Přezkoumatelným způsobem vyložil, proč byly další navrhované důkazy nadbytečné. Nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že by si krajský soud z napadeného rozhodnutí pouze vytvořil podkladový materiál a nepřezkoumával je. Naopak z vlastních úvah soudu je patrné, že k námitkám vyslovil vlastní závěr a uvedl, z jakých důvodů se s názorem žalovaného

ztotožňuje. Ostatně z kasačních námitek je patrné, že stěžovatel míní nenáležitým posouzením námitek či otázek stav, kdy námitka nebyla vypořádána pro něj příznivě, potažmo kdy pouze se závěry či dílčími argumenty krajského soudu nesouhlasí. Tento stav ovšem nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Sám stěžovatel s argumentací krajského soudu polemizuje a uvádí, proč je podle něj chybná. Nejde tudíž o situaci, kdy by nebylo z napadeného rozsudku možné seznat, jakými úvahami se krajský soud řídil a jak naložil se žalobními námitkami. Nejvyšší správní soud proto shledal napadený rozsudek přezkoumatelným.

Před přistoupením k věcnému přezkumu musí dále Nejvyšší správní soud poznamenat, že se může v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze stížními námitkami, ze kterých je zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů se stěžovatel domnívá, že městský soud pochybil a jak konkrétně. Tak tomu není v případě obecného konstatování porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu. Stěžovatel tato konstatování doprovází prakticky pouze parafrází obsahu těchto ustanovení s tím, že tato pravidla nebyla dodržena. Jak konkrétně měla být v daném případě tato ustanovení porušena, již neuvádí. Kromě toho tyto námitky ani nesměřují vůči městskému soudu, nýbrž vůči žalovanému. Nenamítá-li stěžovatel v této části žádné pochybení městského soudu, nemohou být tyto námitky z povahy věci vůbec důvodem pro zrušení jeho rozsudku.

Stěžovatel předně namítá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo neurčité, a to ze dvou důvodů. Jednak stěžovatel podle svých slov nebyl dostatečně identifikován (čímž má zjevně na mysli neuvedení jeho místa trvalého pobytu), jednak ve výroku rozhodnutí není uvedeno kompetenční ustanovení. Tyto námitky taktéž nejsou důvodné.

Podle ust. § 68 odst. 2 věty druhé správního řádu účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.

Podle ust. § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

Předně je nutno souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným.

Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a

netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností.

Co se týče absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, dostupný na www.nssoud.cz, na který odkazoval také krajský soud: „*Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návětí) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).*“ S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a považuje je za plně přenositelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel dále brojí proti posouzení otázky hrozby azylově relevantní újmy v jeho případě. Tu spatřuje jednak v pronásledování (či hrozbě pronásledování) příslušníky ukrajinské policie (milice), jednak v dopadech aktuálního vojenského konfliktu na Ukrajině.

Nejprve Nejvyšší správní soud poznamenává, že v nyní probíhajícím soudním řízení není na místě posouzení druhého z uvedených okruhů skutečností (spojeného s vojenským konfliktem na Ukrajině), v nichž stěžovatel spatřuje hrozbu azylově relevantní újmy.

Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ke skutečnostem, které nastaly po tomto okamžiku tedy zásadně nelze přihlížet. Nejvyšší správní soud sice ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, dostupném na www.nssoud.cz, možnost uplatnění skutkových novot až v řízení o žalobě připustil, nicméně pouze ve výjimečných situacích, kdy by mohlo dojít k porušení zásady „*non-*

refoulement“. Takové prolomení ust. § 75 s. ř. s. ovšem není možné, může-li stěžovatel uplatnit nové skutečnosti v rámci nové žádosti o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud přitom žádnou překážku pro takový postup stěžovatele neshledal.

Ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (ani nyní napadeného rozsudku) tak nemohou vést tvrzení o vojenském konfliktu, hrozbě odvodu stěžovatele do armády či skutečnost, že rusky mluvící občané jsou v některých oblastech považováni automaticky za separatisty. Všechny tyto skutečnosti se vztahují k vývoji na Ukrajině po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud se jimi proto správně odmítl zabývat. Jestliže vedle toho poukázal na zmírnění napětí na Ukrajině, vyslovil se tak zjevně nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí. Posuzování otázky, nakolik se napětí na Ukrajině skutečně zmírnilo, by tak bylo v řízení o kasační stížnosti zcela nadbytečné, neboť by to nemohlo mít žádný vliv na výsledek řízení. V této části je proto kasační stížnost taktéž nedůvodná.

Nejvyšší správní soud nicméně musí částečně přisvědčit stěžovateli v další námitce, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili otázku možného pronásledování stěžovatele pro zastávání politických názorů. Tuto otázku již Nejvyšší správní soud řešil v téže věci v předchozím rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. 6 Azs 23/2012 - 30, přičemž správní orgán i krajský soud jeho závěry zcela nerespektovaly.

Konkrétně Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku vyslovil, že „*žalobci – a předtím i jeho matce – mělo být na Ukrajině vyhrožováno z toho důvodu, že jeho matka se rozhodla bránit proti postupům policie, které vnímala jako nezákonné, a to jak před soudy, tak před dalšími státními orgány, ba i před Evropským soudem pro lidská práva. Fakticky tedy pouze využila svého základního práva na soudní a jinou právní ochranu, a to v rámci ochrany dalších svých práv, a otevřeně se tedy postavila proti korupčním praktikám ukrajinské policie, na něž nehodlala přistoupit. Takové jednání by bylo lze považovat i za vyjádření určitého politického postoje či názoru, vymezeného coby „jakýkoliv názor na kteroukoliv záležitost, do níž může být zapojen mechanismus státu, vláda či politické struktury“ (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81); a od něj se odvíjející výhrůžky policie by tak mohly představovat i pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ze skutečnosti, že matčiny spory s ukrajinskou policií měly primárně ekonomický základ, neboť souvisely s její podnikatelskou činností, nelze bez dalšího vyvozovat nemožnost naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a to ani ve vztahu k samotnému žalobci. Matčiny spory s policií a její stížnosti na ni totiž měly přímý dopad právě i do života žalobce, neboť podle jeho tvrzení po matčině odchodu z Ukrajiny policisté začali vyhledávat jej a jemu vyhrožovat pro případ, že matka nestáhne svou stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva. Žalobce tak přesvědčivě uvedl, proč jsou důvody primárně se vztahující k jeho matce relevantní i pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 8 Azs 10/2012 - 34). Nad rámec právě uvedeného lze, shodně s krajským soudem, také upozornit, že žalobcova matka neusilovala pouze o dosažení naturální či finanční náhrady, ale brojila i proti vlastním nezákonným postupům policie a žádala potrestání konkrétních policistů, jak vyplývá z výpovědi žalobce (viz protokol o pohovoru ze dne 5. 4. 2007, str. 2, na č. l. 18 správního spisu; dokonce i v protokolu o pohovoru s matkou ze dne 28. 6. je uvedeno, že tato žádala rovněž potrestání konkrétního policisty /str. 3 protokolu, na č. l. 181 správního spisu/).*“

Žalovaný i krajský soud opět učinili závěr, že stěžovatel nemohl být (respektive nemůže být v budoucnu) pronásledován pro zastávání politických názorů, a to pouze z důvodu, že sám nerealizoval politická práva, resp. svobody, ani nevyvíjel politické aktivity. Tyto závěry jsou však zjevně v rozporu s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu. Podání matky žalobce směřující proti postupům policie bylo možné považovat za vyjádření politického názoru a od něj se odvíjející výhrůžky policie tak mohly představovat pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný i krajský soud proto pochybili, pokud tyto skutečnosti vůbec nebrali v úvahu jako skutečnosti relevantní z hlediska ust. § 12 zákona o azylu. Toto pochybení nicméně nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a rozsudku krajského soudu, neboť pronásledování (i jiná vážná újma) stěžovatele je vyloučeno z jiných důvodů, na kterých žalovaný i krajský soud své rozhodnutí taktéž postavili.

Podle ust. § 2 odst. 10 zákona o azylu za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje, vztahuje-li se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá opodstatněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou.

Žalovaný i krajský soud poukázali právě na skutečnost, že stěžovatel mohl využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny a také sám vyčerpat vnitrostátní prostředky ochrany před pronásledováním nebo vážnou újmou. Stěžovatel v kasační stížnosti tyto závěry rozporuje, nicméně ani v této části Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

V předchozím rozsudku v této věci Nejvyšší správní soud poznamenal, že „*není přesvědčen o nedodržení žalobcovy povinnosti vyčerpat (účinné) prostředky vnitrostátní ochrany před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Tímto výrokem ovšem nebylo rozhodně myšleno, že by byl Nejvyšší správní soud naopak přesvědčen o tom, že povinnost vyčerpat účinné prostředky vnitrostátní ochrany byla dodržena. Žalovanému toliko vytknul, že se účinností možných vnitrostátních prostředků ochrany podrobněji nezabýval a nepřihlédl ke zkušenostem stěžovatelovy matky. Dospěl tedy k závěru, že otázku účinnosti vnitrostátních prostředků ochrany nelze za daného stavu zatím posoudit.

Žalovaný se již přitom v novém rozhodnutí zabýval tím, nakolik jsou prostředky vnitrostátní ochrany skutečně účinné a nakolik mohl být stěžovatel zbaven povinnosti tyto prostředky vyčerpat v důsledku toho, že již jeho matka vnitrostátní prostředky využila. Přihlédl při tom k informacím o zemi původu (jednak popisujícím situaci v obecné rovině, jednak poukazujícím na konkrétní případy) a konkrétním informacím o výsledcích podání stěžovatelovy matky. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s hodnocením žalovaného i krajského soudu, že vnitrostátní prostředky ochrany před vyhrožováním ze strany konkrétních policistů nelze považovat za zcela neúčinné.

V prvé řadě Nejvyšší správní soud nerozporuje (a nečinil tak ani žalovaný ani městský soud), že je na Ukrajině velmi malá šance, že stížnosti proti postupu příslušníka policie budou mít úspěch. Toto zjištění je dostatečně podloženo například Informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 9. 2012, č. j. 113285/2012-LPTP. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěry žalovaného i městského soudu, že by bylo nadbytečné toto zjištění prokazovat dalšími a dalšími listinami, které stěžovatel v řízení předkládal. Zároveň je však nutno podotknout, že z podkladů nevyplývá absolutní neúčinnost vnitrostátních prostředků ochrany. Závěr o nízké účinnosti těchto prostředků automaticky nevylučuje povinnost takové prostředky vyčerpat, existuje-li reálná možnost, že by mohly vést k nápravě. Nejvyšší správní soud přitom shledal, že taková reálná možnost na Ukrajině existuje.

Podle výše zmíněné Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 9. 2012, č. j. 113285/2012-LPTP, lze na Ukrajině reálně podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů. Zkušenosti nevládních organizací ovšem nedávají důvod k optimismu, co se týče šance na její včasné a řádné projednání. Zároveň však tyto zkušenosti nejsou jen negativní. Mezi prostředky ochrany proti jednání policistů patří stížnost k soudu nebo k prokuratuře, stížnost dle Zákoníku o administrativním řízení, stížnost ke Správě vlastní bezpečnosti Ministerstva vnitra. K těmto prostředkům Ministerstvo zahraničních věcí uvedlo, že v praxi je malá šance, že tyto prostředky budou mít úspěch. Přesto jsou podávány dost často. S podobnými stížnostmi se lze obracet na Ochránce lidských práv, do nedávné doby však bylo standardním způsobem jejich vyřízení jejich přeposlání dotčenému orgánu.

Výroční zpráva Amensty International 2013 ze dne 23. 5. 2013 poukazuje na to, že oběti mučení a špatného zacházení měly problémy, když se snažily dosáhnout vyšetření svých stížností. Uvádí dále, že tresty udělované soudy často neodrážely vysokou společenskou závažnost těchto trestných činů. Rozhodně ovšem nehovoří o tom, že by policisté byli naprosto imunní a stížnosti směřující na jejich jednání zcela neúčinné. Naopak zmiňuje odsouzení takových policistů, byť k nízkým trestům. Konkrétně pak poukazuje na dva případy, které nebyly dosud ukončeny, nicméně s policisty bylo nadále vedeno trestní řízení. Ani tyto konkrétní případy tedy nepotvrzují neúčinnost vnitrostátních prostředků ochrany proti protiprávnímu jednání policistů.

Zpráva Freedom House z ledna 2013 „Svoboda ve světě 2013 – Ukrajina“ poukazuje především na korupci a politický tlak vyvíjený na justici, to ovšem v případě politicky „zajímavých“ kauz. Zpráva dále poukazuje na to, že v roce 2011 se Ukrajina stala jediným státem, který ignoroval rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, když odmítla splnit rozsudek zaměřený na zlepšení výkonu rozhodnutí tohoto soudu v zemi. Tato informace ovšem poukazuje na jediný případ nesplnění rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, nikoliv na systematické neplnění rozhodnutí tohoto soudu. Lze tak naopak dovodit, že drtivá většina rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva je respektována. Zpráva také zmiňuje zvýšení hlášených případů mučení policisty, ovšem pouze v obecné rovině. O beztrestnosti takových policistů nehovoří.

Zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 24. 5. 2012 obecně vyznívá negativně, co se týče svévole ze strany příslušníků policie, a poukazuje na

nízkou účinnost prostředků ochrany proti jednání policistů. Zároveň ovšem uvádí řadu případů, kdy byli policisté stíhání, obviněni či odsouzeni. Například hovoří o zatčení a obvinění tří policistů v souvislosti s údajným ubitím obyvatele Charkova ve vazbě nebo o stíhání policistů za rasistické poznámky a zbití obyvatele oblasti Vinnicija, který byl ázerbájdžánského původu. Hovoří také o trestním stíhání a odsouzení čelních politických představitelů za násilnou trestnou činnost. Poukazuje-li na protiprávní jednání policistů (resp. vězeňské služby), jedná se v drtivé většině případů o zacházení se zadrženými a s vazebně stíhanými osobami, což není případ stěžovatele. Proti takovému jednání bylo podáno 100.000 stížností, z nichž nejvyšší státní zástupce uznal 30. Za rok 2011 ovšem také bylo evidováno stíhání 92 policistů, kteří měli špatně zacházet s osobami ve vazbě. Obecně pak bylo evidováno za toto období 575 trestních řízení proti policistům. Podle zprávy zákon zaručuje civilní kontrolu nad policejními orgány a zmocňuje poslance parlamentu či parlamentního ombudsmana pro lidská práva k provádění vyšetřování.

Z uvedeného je patrné, že prostředky ochrany proti protiprávnímu jednání policistů na Ukrajině rozhodně nelze považovat za zcela neúčinné a zbytečné. Zejména zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických potvrzuje velké množství trestních řízení s policisty a konkrétně také s policisty, kteří byli stíháni pro špatné zacházení s osobami ve vazbě. Kromě toho citované podklady poukazují také na konkrétní případy odsouzení policistů. Na Ukrajině tedy existuje reálná možnost, že by výše vyjmenované prostředky ochrany proti jednání policistů, mohly vést k ochraně stěžovatele před protiprávním jednáním konkrétních policistů.

Podobný závěr lze vyslovit na základě zjištěných zkušeností matky stěžovatele. Ta na Ukrajině vedla řadu právních sporů, přičemž částečně byla úspěšná. Navíc z obsahu správního spisu nevyplývá, že by bylo ve sporech, které pro ni neskončili příznivě, rozhodováno tendenčně či svévolně. Některá řízení nadto nebyla v rozhodné době skončena. Poukazuje-li stěžovatel na obtížnost či dosavadní nemožnost faktické realizace soudních rozhodnutí, pak ani to nelze považovat za důkaz nefunkčnosti vnitrostátních prostředků ochrany. Podobně se i v jiných zemích (včetně České republiky) objevuje řada případů, kdy se osoba reálně domůže svého práva až po několika soudních řízeních, a to s výrazným časovým odstupem. Na základě takových zkušeností nelze činit paušalizující závěr o nefunkčnosti systému ochrany práv jednotlivců.

Kromě toho nelze přehlédnout, že zájem policistů o stěžovatele a jeho matku zjevně pramení z obavy, že by právě právní prostředky, kterými se stěžovatelova matka bránila, mohly být účinné – tedy že by mohly mít na ně zcela konkrétní negativní dopad. Jednání těchto policistů tedy také podporuje závěr o tom, že ani v konkrétním případě stěžovatelovy matky nebyly využité prostředky ochrany proti jejich jednání zcela neúčinné a zbytečné.

Po stěžovateli proto bylo možné spravedlivě žádat, aby před hledáním azylu v jiné zemi nejprve na Ukrajině využil vnitrostátní prostředky ochrany, které měl k dispozici. Přes nízkou účinnost těchto prostředků zde existovala reálná možnost ochrany stěžovatele na území Ukrajiny.

Nejvyšší správní soud se navíc ztotožňuje se závěry žalovaného a krajského soudu, že stěžovatel mohl zároveň využít vnitřního přesídlení – tedy přestěhovat se do jiné oblasti země původu. Je přitom potřeba zopakovat, že možnost vnitřního přesídlení je v této věci nutno posuzovat s ohledem na stav před vypuknutím ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Stěžovatel k rozhodné době uvádí pouze jedinou překážku, která mu podle něj bránila přemístit se do jiné části Ukrajiny. Touto překážkou mělo být to, že by musel původní bydliště odhlásit a nové nahlásit právě u těch policistů, kteří mu vyhrožovali. Možnost, že by jej tito policisté vyhledali na místě jeho nového pobytu, se však Nejvyššímu správnímu soudu nejeví příliš reálná. Ukrajina je velmi rozlehlou zemí, v níž není problém nalézt útočiště ve značně odlehlé oblasti – v řádu stovek kilometrů daleko. S ohledem na to, z jakého důvodu mělo být stěžovateli a jeho matce vyhrožováno, se jeví jako nepravděpodobné, že by dotyční policisté byli skutečně motivováni vyhledávat stěžovatele v tak veliké vzdálenosti. Je nutno vzít v úvahu, že stěžovatel opustil Ukrajinu 13. 1. 2007, tedy asi půl roku poté, co Ukrajinu opustila matka žalobce. Po tuto dobu mělo být stěžovateli ze strany dotčených policistů pouze vyhrožováno. Nebyl zadržen, předveden ani obviněn ze spáchání trestného činu. Intenzita jednání policistů vůči stěžovateli rozhodně nesvědčí o tom, že by byli motivováni k pokračování v osobních návštěvách a vyhrožování i v případě jeho přestěhování do odlehlejší části Ukrajiny. Středem jejich zájmu je navíc stěžovatelova matka, nikoliv on sám. Neuváděl-li stěžovatel žádnou jinou překážku, která by mu v rozhodné době bránila usadit se v jiné části Ukrajiny, musí se Nejvyšší správní soud ztotožnit se závěry žalovaného a krajského soudu, že stěžovatel měl využít institutu vnitřního přesídlení.

Poukazoval-li stěžovatel v souvislosti s hrozbou pronásledování a jiné vážné újmy také na smrt své babičky, spojitost její smrti s tvrzeným pronásledováním stěžovatele a jeho matky se jeví jako pouhá domněnka. Byla-li by smrt babičky stěžovatele dílem předmětných policistů, jakožto prostředek nátlaku na stěžovatelovu matku (aby stáhla svá podání), bezpochyby by se o tom stěžovatel a jeho matka dověděli. Jinak by takový čin zcela postrádal logiku. Z vyjádření stěžovatele je však zřejmá pouze pochybnost o tom, že jeho babička zemřela přirozenou smrtí, jak tvrdí ukrajinští lékaři. Úvaha, že by mohla i stěžovateli podobně hrozit (násilná) smrt, se jeví jako naprosto nereálná spekulace.

Lze tak uzavřít, že stěžovatel mohl reálně využít možnosti vnitřního přesídlení a při tom také uplatnit vnitrostátní prostředky ochrany. V jeho případě je tedy v souladu s ust. § 2 odst. 10 zákona o azylu vyloučeno pronásledování i jiná vážná újma.

Opak nelze dovodit ani z rozsudku švýcarského soudu, kterým byl udělen azyl matce stěžovatele. Rozhodnutí bylo odůvodněno ryze zdravotním stavem matky a vázáno výlučně na její osobu. V případě stěžovatele nebyly zjištěny žádné obdobné zdravotní problémy. Na základě souvislosti mezi zdravotními problémy matky stěžovatele a jednáním ukrajinských policistů nelze činit zobecňující úsudek o tom, že podobné zdravotní problémy hrozí stěžovateli. V případě stěžovatele nenastaly skutečnosti, se kterými švýcarský soud spojoval důvod pro udělení azylu matce stěžovatele. Rozsudek švýcarského soudu proto nijak nepodporuje závěry stěžovatele o tom, že i on by měl mít nárok na udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany.

Stěžovatel kromě toho stroze poznamenává, že jsou u něj dány přinejmenším důvody pro udělení humanitárního azylu. V této otázce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu. Žadatel o mezinárodní ochranu nemá na udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu subjektivní právo a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Žalovaný se přitom možností udělení humanitárního azylu řádně zabýval a jeho úvahy jsou logické a vnitřně nerozporné. Nejvyšší správní soud neshledal v tomto směru žádné vybočení z mezí správního uvážení. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

Dále stěžovatel poukazuje na to, že jeho manželka i syn mají na území České republiky trvalý pobyt, nikoliv dlouhodobý. Tato otázka však byla v dané věci zcela irelevantní. Charakter pobytového oprávnění rodinných příslušníků stěžovatele na území České republiky se neodrazil v žádných závěrech žalovaného ani správního soudu. I v případě, že by v tomto směru uvedl krajský soud nesprávnou informaci, nemohlo by to mít žádný vliv na zákonnost jeho rozsudku. I tato námitka je proto nedůvodná.

Lze tak shrnout, že výrok rozsudku krajského soudu stojí na důvodech, které v řízení před Nejvyšším správním soudem v podstatné míře, byť ne zcela, obstály. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. opodstatněně zamítl (srov. také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že neprováděl dokazování stěžovatelem předloženými listinami, neboť skutkový stav byl v rámci správního řízení zjištěn spolehlivě a stěžovatel z předložených listin k rozhodnému období (k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí) nedovozoval nic, co by nedovozoval již z listinných důkazů provedených v rámci správního řízení. Listiny, jimiž stěžovatel poukazoval na aktuální situaci na Ukrajině, pak nemohly být provedeny jako důkaz z toho důvodu, že se nevztahují ke skutkovému stavu, který byl v daném řízení posuzován. K okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí totiž vojenský konflikt na Ukrajině neexistoval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V řízení byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Mgr. Marek Čechovský, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho odměně a náhradě hotových výdajů. Podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mu byla určena odměna v částce 3.100 Kč (1 úkon právní služby – sepis kasační stížnosti) a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“),

zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a která činí 714 Kč. Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného zástupce tak činí 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu